

Sygn. akt VIII U 868/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Patrycja Bogacińska – Piątek

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2020 r. w Gliwicach

sprawy M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 9 kwietnia 2019 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję częściowo w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu M. K. prawo do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych począwszy od 1 stycznia 2019 r.;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonego M. K. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

(-) sędzia Patrycja Bogacińska – Piątek

Sygn. akt VIII U 868/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 9 kwietnia 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu M. K. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia warunków tego przepisu, gdyż nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu, był niższy niż 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Odwołujący wskazywał, że w latach 1967 – 1979 osiągał wyższe wynagrodzenie niż wyliczone przez organ rentowy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. K. urodził się (...)

Decyzją z 15 października 1991 r. przyznano ubezpieczonemu emeryturę górniczą od 17 sierpnia 1991 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 3 lat kalendarzowych, tj. 1985-1987. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 364,10% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) w G. do 29 stycznia 1993 r.

W dniu 1 marca 2019 r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej. Do wniosku załączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 za lata 1980-1993.

Zaskarżoną decyzją z 9 kwietnia 2019 r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 196,29%.

W okresie od 18 sierpnia 1966 r. do 29 stycznia 1993 r. ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w G.. W tym czasie zajmował następujące stanowiska:

- stażysty pod ziemią – od 18 sierpnia 1966 r. do 30 września 1967 r.;
- nagórnika pod ziemią – od 1 października 1967 r. do 30 listopada 1969 r.;
- sztygara zmianowego górniczego pod ziemią – od 1 grudnia 1969 r. do 28 lutego 1979 r.;
- sztygara oddziałowego górniczego pod ziemią – od 1 marca 1979 r. do 31 marca 1983 r.;
- sztygara objazdowego górniczego pod ziemią – od 1 kwietnia 1983 r. do 31 grudnia 1985 r.;
- nadsztygara górniczego pod ziemią – od 1 stycznia 1986 r. do 27 kwietnia 1989 r.;
- sztygara oddziałowego górniczego pod ziemią – od 10 czerwca 1990 r. do 29 stycznia 1993 r.

W okresie od 28 kwietnia 1989 r. do 9 czerwca 1990 r. ubezpieczony pracował na eksporcie w J..

Ubezpieczony ożenił się (...)

Na podstawie opinii biegłego z zakresu rent i emerytur K. S. z 5 marca 2020 r. (k.24-31) Sąd ustalił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu przekracza 250%.

Biegły K. S. odtworzył miesięczne kwoty wynagrodzeń ubezpieczonego stanowiące podstawę wymiaru świadczenia za lata 1966 – 1979 oraz za okres pracy na eksporcie w J., tj. od 28 kwietnia 1989 r. do 9 czerwca 1990 r. Biegły w wyliczanych wynagrodzeniach ujął jedynie pewne składniki wynagrodzenia, czyli takie, które bezwzględnie przysługiwały ubezpieczonemu, biorąc pod uwagę akta osobowe, akta rentowe oraz przepisy branżowe w górnictwie, tj. specjalne wynagrodzenie z Karty Górnika i deputat węglowy oraz dodatki zgodnie z zaleceniami Sądu – dodatek

za pracę w systemie trzymianowym z wyjątkiem okresu pracy w KWK (...) (od 1 marca 1979 r.), kiedy pracował w systemie czterobrygadowym.

Do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS w najkorzystniejszej wersji, tj. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym z uwzględnieniem części zarobków przypadających po przyznaniu świadczenia, biegły ujął najlepsze 20 lat z całego okresu zatrudnienia, tj. 1970-1976 i 1980-1992, a jako okres po przyznaniu świadczenia uwzględniono zarobki z lat 1991-1992. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony przez biegłego wyniósł 264,95%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z Przedsiębiorstwa (...) w G., zeznań świadków: Z. S. i J. B. oraz przesłuchanie odwołującego (nagranie z rozprawy k.21), a także opinię biegłego ds. emerytur i rent K. S. z 5 marca 2020 r. (k.24-31).

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Zarówno odwołujący jak i organ rentowy nie zgłaszali zastrzeżeń do opinii biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 17 sierpnia 1991 r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenie z 3 lat kalendarzowych, tj. 1985-1987, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 364,10% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył 1 marca 2019 r. wniosek o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a. ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i zaskarżoną decyzją z 9 kwietnia 2019 r. (...) Oddział w Z. odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie, gdyż nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie przekroczył 250%.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015 r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Należy podkreślić, że art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach, tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Ponadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie i wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne przypadającą w części po przyznaniu świadczenia, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ostatecznie bowiem, obliczony przez biegłego K. S. w toku postępowania sądowego – w tym na podstawie dokumentacji osobowej ubezpieczonego – wskaźnik wysokości

podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia i przypadających w części po przyznaniu emerytury, tj. 1970-1976 i 1980-1992, przekroczył 250%.

Sąd w całości podzielił wnioski biegłego, albowiem sporządzona przez niego opinia jest precyzyjna, szczegółowo umotywowana, zaś biegły do odtworzenia wynagrodzenia ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w G. z lat 1966 – 1979 oraz za okres pracy na eksporcie w J., tj. od 28 kwietnia 1989 r. do 9 czerwca 1990 r, przyjął składniki wynagrodzenia wynikające z akt osobowych, akt emerytalnych ubezpieczonego oraz przepisów branżowych w górnictwie oraz dodatki zgodnie z zaleceniem Sądu. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony przez biegłego wyniósł 264,95%.

Art. 110a ustawy znajdzie zatem zastosowanie do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy (...) § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r., poz. 265).

(-)sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek